

PIRMAS SKYRIUS

PRAKEIKTOJI VARNĖ

*Vienuoliktųjų žiema
(prieš tris dienas)*

Pastipo virtuvės katinas, ir dėl to kaltino Morganą.

Mergaitė nežinojo, kaip tai nutiko ar kada. Ji manė, kad galbūt katinas naktį suėdė ką nors nuodingo. Žaizdų nebuvo matyti, todėl vargu ar jį papjovė lapė arba šuo. Jei ne sudžiūvusi kraujo dėmelė ant snukio krašto, atrodytų, kad katinas miega, bet jis buvo atšalęs ir sustiręs.

Radusi katino kūną blausioje žiemos ryto šviesoje, Morgana pritūpė ant žemės šalia ir suraukė kaktą. Ji paglostė juodą gyvūnėlio kailį nuo viršugalvio iki pūkuotos uodegos galiuko.

– Atsiprašau, virtuvės katine, – sukuždėjo ji.

Mergaitė pagalvojo, kur būtų geriausia jį palaidoti, ir ar galėtų paprašyti senelės dailaus lininio audeklo kūneliui suvynioti. Bet tada nusprendė, kad geriau apsieis. Paaukos savo naktinius.

Virėja atidarė užpakalines duris išmesti vakarykštes atliekas šunims ir taip krūptelėjo pamačiusi Morganą, kad vos neišmetė

kibiuro. Senoji moteriškė dirstelėjo į negyvą katiną ir sučiaupė lūpas.

– Jis mirė, o aš dar ne, tebūnie pagarbinta Dieviškoji dvasia, – sukuždėjo ji, pabeldė į durų staktą ir pabučiavo ant kaklo nešiojamą pakabutį. Tada šnairomis dėbtelėjo į Morganą. – Man patiko tas katinas.

– Man taip pat, – atsakė Morgana.

– O taip, matau. – Jos balse buvo girdėti karti gaida, Morgana matė, kad virėja atsargiai, centimetrą po centimetro, traukia si atbula. – O dabar eik vidun. Jie laukia tavęs biure.

Morgana parskubėjo atgal į namus, tik akimirka stabtelėjo prie durų iš virtuvės į koridorių. Jai bežiūrint virėja paėmė gabalėlį kreidos ir ant juodos lentos ilgo sąrašo gale užrašė: VIRTUVĖS KATINAS – NEGIVAS; keli užrašai aukščiau bylojo PAŠVYNKO ŽUVIS, SENOJO TOMO ŠIRDIES SMUGIS, POTVINIAI ŠIAURĖS RAJIONE IR PADAŽO DĖMĖS ANT GERIAUSIOS STALTIESIES.

– Galiu rekomenduoti keletą puikių vaikų psichologų Didžiojo Šakalfakso regione.

Naujausia socialinės rūpybos darbuotoja nė nepalietė jai paduotos arbatos ir sausainių. Tą rytą ji dvi su puse valandos važiavo traukiniu iš sostinės, o nuo traukinių stoties pėsčiomis atėjo iki Varnų dvaro merkiama bjaurios dulksnos. Šlapi plaukai buvo sulipę jai ant galvos, švarkas kiaurai permirkęs. Morganai buvo sunku įsivaizduoti geresnį vaistą nuo tokios nelaimės nei arbata su sausainiais, bet moters, regis, jie nedomino.

– Arbatą ruošiau ne aš, – tarė Morgana. – Jei dėl to neri-maujate.

Moteris nekreipė į ją dėmesio.

– Daktaras Fildingas garsėjo savo darbu su prakeiktaisiais vaikais. Esu tikra, kad apie jį girdėjote. Jei pageidaujate švelnesnės, motiniškesnės metodikos, dar yra labai gerbiama daktarė Levelin.

Morganos tėvas nejaukiai atsikrenkštė.

– To nereikės.

Korvui vos vos sutrukčiojo kairė akis, kaip nutikdavo tik per šiuos privalomus mėnesinius susitikimus, – Morganai tai bylojo, kad jis jų nekenčia taip pat kaip ir ji. Be juodų it anglis plaukų ir lenktos nosies, tai buvo vienintelis tėvą ir dukrą siejantis dalykas.

– Morganai nereikia patarimų, – kalbėjo jis. – Ji yra pakankamai supratingas vaikas ir puikiai suvokia savo padėtį.

Socialinės rūpybos darbuotoja išdrįso akies krašteliu žvilgtelėti į Morganą, sėdinčią šalia jos ant sofos ir besistengiančią nesimuistyti. Šie vizitai visada užsitęsavo.

– Kancleri, nenoriu pasirodyti nejautri... bet liko nedaug laiko. Visi ekspertai sutaria, kad prasideda paskutiniai metai. Paskutiniai metai prieš Naktovidį. – Morgana nusisuko, įsispoksojo pro langą ieškodama bet ko, kas nukreiptų dėmesį, – taip elgėsi visada, kai kas nors paminėdavo žodį Naktovidis. – Juk suprantate, kad tai yra svarbus pereinamasis laikotarpis...

– Ar turite sąrašą? – Korvo balse pasigirdo nekantrumo gaida. Jis pabrėžtinai dirstelėjo į laikrodį ant savo biuro sienos.

– Taip... savaime suprantama. – Ji ištraukė popieriaus lapą iš savo segtuvo, ranka tik vos sudrebėjo. Moteriškė tvarkosi visai neblogai, pamanė Morgana, turint omeny, kad tai tėra jos antrasis vizitas. Ankstesnioji tekalbėdavo kiek garsiau nei pakuždomis, o jeigu jai būtų tekę atsisėsti ant tos pačios sofos, ant kurios sėdėjo Morgana, tai būtų palaikiusi nelaimės ženklą. – Ar

perskaityti garsiai? Šįryt sąrašas gana trumpas. Šaunuolė, panele Varne, – nerangiai išspaudė.

Morgana nežinojo, ką atsakyti. Juk negalėjo prisiimti nuopelnų už tai, ko nevaldo.

– Pradėsime nuo nutikimų, už kuriuos reikalaujama kompensacijos: Šakalfakso miesto taryba reikalauja septynių šimtų kredų už krušos pavėšinei padarytą žalą.

– Man regis, sutarėme, kad atsakomybės už meteorologinius reiškinius nebegalima vienareikšmiškai priskirti mano dukrai, – atsakė Korvas. – Po to, kai paaiškėjo, kad miško gaisrą Ulfe sukėlė padegėjas. Pamenate?

– Taip, kancleri. Vis dėlto yra liudininkas, kuris nurodė, kad šiuo atveju kalta panelė Morgana.

– Kas toks? – paklausė Korvas.

– Pašte dirbantis vyriškis nugirdo panelę Varnę sakant savo senelei, koks Šakalfakse pastaruojų metu geras oras. – Darbuotoja dirstelėjo į savo užrašus. – Po keturių valandų prasidėjo kruša.

Korvas sunkiai atsiduso ir atsilošė ant kėdės, irzliai dirstelėjo į Morganą.

– Puiku. Tęskite.

Morgana susiraukė. Ji niekada gyvenime nesakė, „koks Šakalfakse pastaruojų metu geras oras“. Mergaitė tik prisiminė, kad tą dieną pašte atsisuko į senelę ir tarė: „Karšta, ar ne?“ – bet tai toli gražu nebuvo tas pat.

– Vietinis ponas Tomas Bračetas neseniai mirė nuo širdies smūgio. Jis buvo...

– Mūsų sodininkas, žinau, – pertraukė ją Korvas. – Baisiai gaila. Dėl to nuvyto visos hortenzijos. Morgana, ką padarei senukui?

– Nieko.

Korvas žvelgė nepatikliai.

– Nieko? Ničnieko?

Mergaitė akimirką pagalvojo.

– Pasakiau jam, kad gėlių lysvės gražios.

– Kada?

– Maždaug prieš metus.

Korvas ir socialinės rūpybos darbuotoja susižvelgė. Moteris tyliai atsiduso.

– Jo šeima šiuo atžvilgiu nusiteikusi labai geranoriškai. Jie teprašo padengti laidotuvių išlaidas, apmokėti jo anūkų studijas universitete ir paaukoti jo mėgstamiausiai labdarai.

– Kiek anūkų?

– Penki.

– Pasakykite jiems, kad apmokėsiu už du. Toliau.

– Šakalfakso direktorius... Ojoi! – moteris krūptelėjo Morganai pasilenkus paimti sausainio, bet aprimo pamačiusi, kad mergaitė nebando jos paliesti. – Ee... taip. Šakalfakso pradinės mokyklos direktorius pagaliau atsiuntė mums sąskaitą už ugnies padarytą žalą. Jai padengti turėtų pakakti dviejų tūkstančių kredų.

– Laikraštyje buvo rašoma, kad virėja paliko per naktį įjungtą viryklę, – tarė Morgana.

– Taip, – atsakė darbuotoja, nenuleisdama akių nuo priešais save laikomo dokumento. – Ten taip pat buvo rašoma, kad dieną prieš tai ji praėjo pro Varnų dvarą ir jo teritorijoje matė tave.

– Tai?

– Ji sakė, kad pasižiūrėjai jai į akis.

– Nieku gyvu. – Morganai užvirė kraujas. Ji nekalta dėl to gaisro. Ji niekada nežiūrėjo niekam į akis; mergaitė žinojo taisykles. Virėja prasimanė, bandydama išsisukti iš bėdos.

– Viskas užfiksuota policijos pranešime.

– Ji meluoja. – Morgana atsigręžė į tėvą, bet tas nežiūrėjo jai į akis. Neįsijau iš tiesų tiki, kad ji kalta? Virėja prisipažino, kad *paliko įjungtą viryklę!* Nuo neteisybės Morganai nutvilkę paširdžius. – Ji meluoja, aš niekada...

– Pakaks, – drėbė Korvas. Morgana atsisėdo ir sunėrė rankas ant krūtinės. Tėvas vėl atsikrenkštė ir linktelėjo darbuotojai. – Galite persiųsti man tą sąskaitą. Prašau baigti sąrašą. Manęs laukia susitikimų kupina diena.

– T-tai jau visi finansiniai reikalai, – atsakė moteris, virpančiu pirštu vesdama per lapą. – Šį mėnesį panelei Varnei tereikia parašyti tris atsiprašymo laiškus. Vieną vietos moteriškai, poniai Kalpurnijai Malof, už tai, kad susilaužė klubą...

– Per sena čiuožinėti ant ledo, – burbtelėjo Morgana.

– ...vieną Šakalfakso Džemo draugijai už sugadintą marmelado siuntą ir vieną berniukui, vardu Pipas Gilčrestas, praėjusią savaitę pralaimėjusiam Didžiosios Vilkakrės valstijos rašybos konkursą.

Morgana išpūtė akis.

– Aš tik palinkėjau jam sėkmės!

– Būtent, panele Varne, – atsakė socialinės rūpybos darbuotoja, įteikdama sąrašą Korvui. – Turėtumėte žinoti, kad nevalia taip elgtis. Kancleri, kaip suprantu, jūs ieškote naujo mokytojo? Korvas atsiduso.

– Mano padėjėjai kreipėsi į visas Šakalfakso agentūras ir net į kelias sostinėje. Regis, mūsų didžią valstiją ištiko baisus privačių mokytojų stygius. – Jis nepatikliai kilstelėjo antakį.

– Kas nutiko panelei... – socialinės rūpybos darbuotoja užmetė akį į savo užrašus, – Linford, toks jos vardas? Kai kalbėjome paskutinį kartą, sakėte, kad ji puikiai atlieka savo pareigas.

– Menka moteris, – purkštelėjo Korvas. – Ji vos ištempė savaitę. Vieną popietę tiesiog išėjo ir nebegrižo, niekas nė nežino, kodėl. Tai netiesa. Morgana žinojo, kodėl taip nutiko.

Panelė Linford bijodama prakeiksmo nesutiko būti viename kambaryje su savo moksleive. Morganai pasirodė labai keista ir neoru klausytis, kaip kažkas tau šūkauja gromų kalbos veiksmažodžių kaitymo taisykles už durų. Mergaitė dėl to vis labiau širdo, kol pagaliau nulaužusi įkišo į durų skylutę rašiklį, prispaudė prie jo lūpas ir papūtusi apipurškė panelei Linford veidą juodu rašalu. Morgana buvo pasiruošusi pripažinti, kad tai nebuvo pats gražiausias poelgis.

– Metrikacijos biure turime trumpą mokytojų, sutinkančių dirbti su prakeiktaisiais vaikais, sąrašą. Labai trumpą sąrašą, – gūžtelėjo socialinės rūpybos darbuotoja, – bet galbūt yra kas nors, kas...

Korvas kilstelėjo ranką ir pertraukė:

– Nematau reikalo.

– Prašau?

– Pati sakėte, Naktovidis jau netrukus.

– Taip, bet... iki jo dar visi metai...

– Kad ir kaip ten yra. Dabar tai bebūtų laiko ir pinigų švaistymas, ar ne?

Morgana kilstelėjo galvą, tėvo žodžiai ją nemaloniai nupurtė. Net ir socialinės rūpybos darbuotoja atrodė nustebusi.

– Kancleri, su visa pagarba – Prakeiktųjų vaikų metrikacijos biuras to nelaiko švaistymu. Mes tikime, kad mokymasis yra svarbi kiekvieno žmogaus vaikystės dalis.

Korvas prisimerkė.

– Bet atrodo beprasmiška mokėti už mokymąsi, kai šiuo atveju vaikystė netrukus baigsis. Aš asmeniškai manau, kad išvis

nevertėjo vargintis. Geriau jau siųsčiau į mokyklą savo medžio-
klinius šunis; jie gyvens ilgiau ir man bus kur kas naudingesni.

Morgana iškvėpė trumpą, šiurkštų *och*, lyg tėtis būtų metęs
jai į pilvą didžiulę plytą.

Tai štai. Tiesa, kurią ji laikė nuslopinusi, į kurią galėjo ne-
kreipti dėmesio – ir kurios negalėjo užmiršti. Tiesa, kurią ji ir visi
iki paskutinio prakeiktieji vaikai jaučia savo kaulų smegenimis
ir kuri yra ištatuiruota jiems ant širdžių: „Aš mirsiu Naktovidžio
vidurnaktį.“

– Esu tikra, kad bičiuliai iš Žiemjūrės partijos man pritar-
tų. – Korvas nutvilkę darbuotoją piktu žvilgsniu, nepastebėdamas
Morganos sutrikimo. – Ypač tie, kurie prižiūri jūsų mažyčio
departamento finansavimą.

Stojo ilga tylą. Socialinės rūpybos darbuotoja pašnairavo į
Morganą ir pradėjo rinktis savo daiktus. Morgana atpažino mo-
ters veide šmėstelėjusią užuojautą ir už tai jos nekentė.

– Puiku. Pranešiu PVMB* apie jūsų sprendimą. Geros die-
nos, kancleri, panele Varne. – Darbuotoja išskubėjo iš biuro ne-
sidairydama atgal. Korvas paspaudė skambutį ant savo stalo ir
iškvietė padėjėjus.

Morgana pakilo nuo kėdės. Ji norėjo šaukti ant savo tėvo,
bet kai prabilo, jos balsas droviai sudrebėjo.

– Ar man...

– Daryk, ką nori, – atšovė Korvas, rausdamasis po doku-
mentus ant stalo. – Tik man netrukdyk.

Mielia ponija Matof,

atsiprašau, kad nemokate čiuožinėti ant ledo.

* Prakeiktųjų vaikų metrikacijos biurui (*vert. past.*).